

בעוה"ש"ת

קונטרס

זיי קלוג, נישט גערעכט

ווי עס ווערט ערקלערט אז ווען א מענטש איז אביסל קלוג, און ער געמט אן די תמימות'דיגע עצות פונעם צדיק, געבט ער זייער א נוטע און ויסע רעבן, צוגעקלעבט צום אייבערשטן.

פארגעעננט דורך

פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

גייט ענשי כי תשא תשע"ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי', אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אינגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך הסדי בריסלב - נוא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

זיי קלוג, נישט גערעכט !

.א

מיר געפונען די וואך אין די סדרה (שמות לא, יח) : ויהי
ככלתו לדבר אתו וגו' - ווען משה רבינו איז געווען אויפן
בארג סיני האט דער אייבערשטער מיט אים געלערנט די
תורה, קודם האט ער דאס געהערט פון באשעפער, און
נאכדעם האט ער דאס איבערגעזר'ט מיטן באשעפער
(עין ברש"י שם). שטעלט אייך פאר וואספארא זכות דאס

זיי קלוג. נישט גערעכט !

איז: הערן פון באשעפער, און איבער'חזרן פּכּיכול מיטן באשעפער.

דער הייליגער רמב"ם זאגט (הלכות תשובה פּרק ה, הלכה ב): יעדער מענטש קען זיין אזא צדיק ווי משה רבינו [נאר אין נבואה קען קיינער נישט זיין אין זיין מדרגה (עין דברים לד, י; שולחן ערוך יורה דעה, סימן רמ"ב סעיף לו)].

קומט אויס אז יעדער איד קען זוכה זיין צו די מדרגה צו לערנען תורה פּכּיכול מיטן אייבערשטן אליינס, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן יב): ווען א איד לערנט א מאמר חז"ל זאל ער וויסן אז די תנאים קישן זיך מיט אים; חז"ל זאגן (ירושלמי שקלים ב, ה): ווען א מענטש לערנט עפעס זאל ער זיך פארשטעלן כאילו דער בעל השמועה שטייט פאר אים.

מען דערציילט נאך¹ אויף איינעם פון די גרויסע תלמידים פונעם הייליגן חתם סופר זכותו גגן עלינו, וואס

¹ דער הייליגער בעל 'באר מנחם' זכותו גגן עלינו, פון קאלוב האט דאס געהערט פון זיין טאטן רבי אברהם בראדי זצ"ל, וואס זיין שווער דער גרויסער גאון רבי אברהם

ה זיי קלוג, נישט גערעכט !

ער איז געקומען באזוכן זיין רבי'ן נאכדעם וואס עס איז שוין דורך געגאנגען אסאך יארן וואס ער האט געלערנט ביים 'חתם סופר', און ער איז שוין געווען א רב אין א גרויסע שטאט, ווייט פון פּרעשבורג, און דער הייליגער 'חתם סופר' האט אים אויפגענומען מיט גרויס כבוד, און אים צוגעגרייט די בעט צום שלאפן אין די 'געסט צימער' וואס ער האט געהאט ספעציעל פאר געסט.

ביינאכט האט ער נישט געקענט שלאפן ווייל דער הייליגער 'חתם סופר' איז אריין אין זיין ספרים צימער וואס איז געווען דערנעבן, און זיך געזעצט לערנען מיט א מורא'דיגע זיסן קול, האט דער רב געוואלט איינמאל צוקוקן ווי אזוי דער הייליגער 'חתם סופר' לערנט, ביי זיין צימער אויבן איז געווען א פענסטער וואס פון דארט האט מען געקענט אריינזעהן צו די ספרים שטוב וואו דער 'חתם סופר' האט געלערנט, אבער עס איז געווען זייער הויפּף, האט ער ארויפגעלייגט א בענקל אויפן טיש

צחק וויינבערגער אב"ד קליינווארדיין זכותו יגן עלינו האט דאס בייגעוואוינט און ער האט אים דאס פארציילט.

זיי קלוג. נישט גערעכט !

און אזוי איז ער ארויפגעקראכן, זעהט ער ווי דער הייליגער 'חתם סופר' זיצט ביי די גמרא, און ער זאגט: אָמַר אַבִּי, אַיִנמָאל און נאכאַמָאל צוועלעף מָאל, און ווען ער זאגט דאס די דרייצענטער מאל איז געווארן דארט אַזאַ לעכט, אַז פון גרויס פחד און שרעק איז ער אַראַפ געפאלן פונעם בענקל און זיך גוט צוהאַקט, [דער 'חתם סופר' האט דאס נישט געהערט], און עס האט אים גענומען אסאך וואכן ביז ער האט זיך געקענט צוריק אויסגלייכן געהעריג די ביינער.

קומט אויס ווען א מענטש לערנט תורה אויף אַזאַ וועג, און שטענדיג משל'ט ער זיך אויס און טראכט, אַז דער צדיק אָדער דער תנא וכו' שטייט דא נעבן אים, און לערנט דאס יעצט מיט אים פריש, שפירט ער אַ מורא דיגע חיות אין זיין לערנען. ממילא ווען מען לערנט חומש וואו מען דערמאנט שטענדיג דעם באשעפער'ס נאמען: ויאמר הויה אל משה, וידבר הויה אל משה, וכו'. איז דאך דאס דער גרעסטער תענוג און פארגעניגן

זיי קלוג, נישט גערעכט !

וואס קען נאר זיין, מען לערנט שטענדיג מיטן באשעפער אליין, וואויל איז אונז ! און וואויל איז אונזער חלק !!!

ב.

יעצט זאלן מיר זיך פארשטעלן וואס עס געשעהט ווען א מענטש דאווענט יעדן טאג און ער האלט אין איין דערמאנען דעם אייבערשטענס נאמען - הוי"ה, ביי יעדע 'ברכה' און ביי יעדע 'מזמור תהלים' וואס ער זאגט ביים דאווענען. און ווען א מענטש זאל נאר קוקן אויפן שם הוי"ה, און פשוט טראכטן: צו וועם רעד איך? איך רעדט דאך צום באשעפער! דאס אליין געט דאך אריין אין אים אזא מין חיות: וואס הייסט, מען געט אונז א געלעגענהייט - נישט מער און נישט ווייניגער - נאר צו רעדן צום באשעפער אליין.

מען דערציילט (עזין מאור ושמש פרשת עקב, דבור המתחיל: הן לה'), אז דער הייליגער רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו האט געוואלט דאווענען נאר אין א סידור פון כתבי האר"י. זיין הייליגער זוהן רבי אלעזר זכותו יגן עלינו,

זיי קלוג. נישט גערעכט !

האט אים אמאל געפרעגט: טאטע! דו האסט אינזין די זאכן וואס עס שטייט דארט²? האט ער אים געזאגט: מיין קינד! זאלסט וויסן אזוי: די פונות דארפן אליין אריינקומען אין קאפ, און עס איז נישט שייך צו קוקן אין סידור³, נאר איך נוץ די סדורים ווייל נאר דא שטייט ארויסגעשריבן דעם שם הוי"ה⁴. און פון דעמאלטס אן, האט מען שוין אנגעהויבן צו דרוקן אויף אנדערע סדורים מיטן שם הוי"ה ארויסגעשריבן⁵.

דערפאר אז מען דאווענט אין א סידור וואס עס האט די שם יהו"ה און מען קוקט אויף דעם, און מען האט אינזין אז פככול דער אייבערשטער איז דא, און איך

¹ מוהרא"ש שליט"א האט צוגעלייגט: צו פרעגן אזא זאך דעם טאטן, איז א געוואגטע זאך.

² אין די הנהגות פון צעטל קטן (הנהגות האדם, סעיף ה), זאגט דער הייליגער רבי רבי אלימלך: צומאל זאל מען לערנען אביסל מיט א אימה ויראה וכו' אין די כתבי אר"י. דאס הייסט, אז עס איז נישט א זאך וואס מען זאל לערנען ברבים, נאר יעדער מענטש לערנט דאס פאר זיך, אזוי ווי חז"ל זאגן (תגינה י"א ע"ב): וליא במעשה מרובה ביחיד.

³ ביי אלע געווענטליכע סדורים פלעגט נאר שטיין צוויי יודן [?] אקעגן דעם ערשטן י' פון שם יהו"ה און דעם לעצטן י' פון שם אדני' (עין תיקוני זהר, הקדמה דף ב), וואס איז נישט קיין שם קודש, צוליב מורא אויף מחיקת השם אדער אז עס וועט אראפפאלן.

⁴ ווי באוואוסט האט דער הייליגער סאטמארער רבי זכותו לגן עלינו געדאווענט אין בארדיטשובער סידור 'קמח נהורא', אויף צוליב דעם טעם.

ט זיי קלוג, נישט גערעכט !

רעדט צו אים, און ער רעדט צו מיר, איז נישט דא קיין גרעסערע מתיקות און זיסקייט פון דעם, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נ): ווען א מענטש האט א ריינעם מח, און ער איז נישט פגום אין 'פגם הברית' איז דאס דאווענען ביי אים 'מיין מתוקין' - פיינע זיסע קנואל וואסער; עס איז ביי אים אזוי ווי די זיסטע און געשמאקסטע זאך, פונקט אזוי ווי ווען א מענטש עסט א גוטע פרישע בייגל אדער א גוט שטיקל קעיק און דאס גלייכן, איז ער זיך מחיה און ער האט הנאה, אזוי איז דאס ביי אים ווען ער רעדט צום באשעפער, ער פילט א מורא'דיגע זיסקייט; אבער אויב חלילה וחס איינער איז נעבעך 'פגום', קומט אים אן די גאנצע דאווענען מיט א מורא'דיגע ביטערניש און שוועריקייט, ער כּיפּערט אפ און ער וויל שוין פטור ווערן דערפון.

ג.

די זעלבע זאך "ווען א מענטש זאל וויסן וואס מיינט לערנען גמרא, וואלט ער נישט פארפעלט קיין איין טאג

י יי קלוג. נישט גערעכט !

צו לערנען א בלאט גמרא, זאגט אבער דער מענטש גלייך: איך האב א שוואכע קאפ! איך האב יעצט נישט קיין געדולד! איך האב יעצט נישט געהעריג קיין צייט! איך בין יעצט נישט דערביי! איי ווען וועסטו יא האלטן דערביי?! דער תנא זאגט (אבות ב, ד): אל תאמר לכשאפנה אשנה, שמה לא תפנה - דו זאלסט נישט זאגן, ווען דו וועסט האבן פרייע צייט דעמאלטס וועסטו לערנען, ווייל אפער וועסטו נאכדעם שוין נישט האבן קיין צייט. זאגט מען נאך פון הייליגן קאצקער זכותו יגן עלינו [און פון נאך צדיקים], אז די פוננה פון "שמה לא תפנה" איז: אפער ביסטו אזא מין מענטש וואס א גאנץ לעבן וועסטו נעבעך זיין פארזאגט, און קיינמאל וועסטו נישט האבן קיין צייט; אויב אזוי אויף ווען ווארטסטו?!

וועגן דעם אז מען האט שכל און מען פאלגט דעם הייליגן רבי'ן (עיני שיחות הר"ן סימן ע"ו, ובקונטרס סדר דרך הלימוד), ווייסט מען אז "מען קען דורך 'זאגן' דעם דף גמרא", וואס דאס נעמט נישט מער ווי פונעף-צען

זיי קלוג, נישט גערעכט !

מינוט⁶, און דאס דארף אַ מענטש גוט וויסן: "פֿל זמן איף בלעטער די גמרא, וועל איף בלייבן אַ איד, אָבער חלילה וחס אז איף האב אויפֿגעהערט בלעטערן די גמרא איז זייער ביטער". אזוי ווי חז"ל זאָגן (עין רש"י דברים יא, יג): אַם תּעֲזֹבְנִי יוֹם, יוֹמִים אֶעֱזֹבְךָ; דאס הייסט, ווען צוויי מענטשן שטייען אויף איין פֿלאַץ, דערנאָך גייט יעדער אַוועק פּונעם אַנדערן אַ וועג פּון איין טאַג, זענען זיי שוין ווייט איינער פּונעם אַנדערן צוויי טעג, און אזוי יעדעס מאל טאַפּעלט זיך עס. די זעלבע זאך אז מען לאַזט אָפּ די

⁶ און דאס האט שוין אין זיך מורא דינע גרויסע מעלות און סגולות איינס: מען ווערט גענואר אז מען האט נישט אזא שוואכן קאפ ווי מען האט געמיינט. צוויי: מען זאָגט 'שמות הצדיקים', און דער הייליגער רבי האט זייער געוואלט מען זאל זאָגן נעמען פון צדיקים (ספר המדות אות צדיק. סעיף יט), און ער האט געזאָגט (שם חלק ב. סעיף כ), אז דאס איז אַ סגולה צו מאַכן ניסים שלא כדרך הטבע. דריי: עס מאַכט זיך שטענדיג מאַמרי חז"ל וואס בלייבן נא אין קאפ. פיר: דער מציאות איז אז אויב מען זאָגט שטענדיג גמרא, פּלוצלינג טרעפט מען אַן אינטערעסאַנטע גמרא, געבט מען שוין אַ בליק אַריין, וואס זאָגט רש"י אויף דעם? און אז מען האט שוין געזעהן די רש"י, ווערט מען נייגעריג: וואס זאָגט תּוספּוֹת אויף דעם? און אז ער זעהט אז עס איז אזא זיס שטיקל גמרא, שטאַרקט זיך שוין צומאל זיין נייגער נאָכמער, און ער טראַכט: אָפּשר זאל איף אַ קוק געבן אין די מַפְרָשִׁים? ! [בפֿרט לעצטענס וואס מען האט שוין געדורקט עטליכע מורא דינע גרינגע פּירושים (למשל: מתיבתא, חברותא, אַרְטֶסקְרוֹל, וּשְׁנֵנָתָם, וְעוֹד), וואו עס ווערט אזוי גוט אַראַפּ געלייגט אַ שטיקל גמרא אז עס לערנט זיך פון זיך אליין], אָבער ווי אזוי עס זאל נאר זיין דאַרף מען יעדן טאַג דורך זאָגן אַ בלאט גמרא !

זיי קלוג. נישט גערעכט !

תורה אפילו נאר איין טאג, גייט די תורה אויף אַוועק פונעם מענטש, און מען איז שוין ווייט פון די תורה צוויי טעג.

דערפאר אז מען מאכט אויף 'יעדן טאג' די גמרא⁷, און מען זאגט פון אנהייב מסכת ברכות אין די רייע איין דף גמרא⁸ מיט אן עקשנות, וועט מען באווייזן ביים סוף צו ענדיגן גאנץ ש"ס מיטן אייבערשטענס הילף, ווייל די תורה איז נישט אין הימל, און נאר פאר הימל מענטשן וכו', נאר עס איז דא אונטן אויף דער ערד, און יעדער וואס וויל קען זוכה זיין דערצו (דברים ל, יב)

ד.

עס איז אבער דא א גרויסער 'יצר הרע' וואס שטופט שטענדיג אפ אויף מארגן: איך וועל לערנען מארגן! כאפסט נישט אז מארגן וועסטו זאגן: איבער מארגן! און

⁷ מען נעמט ארויס פונעם ספרים שאפע אדער 'טשייניק קלאזעט' דעם שיינעם ש"ס גמרא [געבינדן אין לעדער וכו'], וואס מען האט דאס באקומען אלץ חתן פאר א מתנה, און מען נוצט דאס ברוד השם יעדן טאג.

⁸ און אז דער אייבערשטער העלפט מען איז זוכה קען מען זאגן אפילו צוויי דריי בלעטער און נאכמער.

יג זיי קלוג, נישט גערעכט !

אזוי ווייטער יעדן טאג. עס שטייט ביי די מלחמה פון
עמלק (שמות יז, ט) : צא והלחם בעמלק מחר ; האבן צדיקים
געטייטשט : דו זאלסט גיין מלחמה האלטן מיט דעם
עמלק וואס ער זאגט שטענדיג "מארגן". א איד דארף
וויסן : עס איז נישט דא קיין מארגן ! איף האב נאר
"היינט" ! און אז מען האט 'היינט' געזאגט א דף גמרא,
וועט דער אייבערשטער העלפן אז 'מארגן' וועט מען
זיכער ווייטער ארויס נעמען די גמרא, און אזוי טאג נאך
טאג ביז מען וועט צוביסלעך ענדיגן איין מסכתא נאכן
אנדערן.

און דאס איז די גרעסטע התחזקות פאר א מענטש :
אזא פארגרעבטער מענטש ווי איף ! אזא עם-הארץ ווי
איף האט זוכה געווען דורכצוגיין גאנץ ש"ס ! ! ! און מען
טאר נישט קוקן און זיך צוטהן מאכן פון אלע וואס לאכן
און שפעטן פון דעם, ווייל וואס האסטו מיט יענעם ? !
דאס איז 'דיין' גמרא, 'דיין' הצלחה, אויף דער וועלט און
אויף יענער וועלט ! דערפאר דארפסטו זיין זייער
שטארק.

זיי קלוג. נישט גערעכט !

ה.

אָבער זוכה זיין צו די אלע זאכן דארף מען האָבן אַ מורא'דיגן תמימות, דערפאר איז דער גאנצע 'חקמה' פונעם הייליגן רבי'ן נאר "תמימות ופשיטות", אָבער אין די תמימות ליגט אַ מורא'דיגע טיפּע חקמה: עמוק עמוק מי ימצאנו! (ע"ן חיי מוהר"ן סימן תיג, תקצג, ועוד). דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן טו): עס איז אַ גרויסע 'חקמה' זיך צו מאַכן אזוי ווי אַ 'בהמה'⁹; ווייל די גרעסטע חקמה איז אַוועק צולייגן דעם שכל און זיך פירן בתמימות ופשיטות.

צום ביישפּיל, די גאנצע זאך פון "רעדן צום באשעפער", ליגט אין דעם אַ מורא'דיגע חקמה, אָבער מען מוז צו דעם אַוועקלייגן דעם שכל און דאס טוהן פשוט און פראסט, וואס דורכדעם וועט מען זעהן גרויסע

⁹ דער הייליגער רבי טייטשט מיט דעם דער פסוק (שמות לו, א): כָּל אֲשֶׁר נָתַן ה' חֻקְמָה' און אזוי ווי די גמרא זאגט (חולין ה' ע"ב), אויפן פסוק (תהלים לו, ז): 'אדם ובהמה' תושיע ה' - דער אייבערשטער העלפט די מענטשן וואס כאטשיג זיי זענען זייער קלוג, דאך מאכן זיי זיך אזוי ווי אַ בהמה. און אזוי ווי אַסוף האט געזאגט (שם עג, כב): וְאֲנִי בְּעַר וְכוּ', 'בהמות' הייתי עמך.

ניסים. אזוי ווי חז"ל זאגן (תענית כ"ה ע"א) רבי חנינא בן דוסא האט באוויזן אותות ומופתים, אלעס א דאנק 'תפילה' - אז ער האט געבעטן דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך. דערציילט דאָרט די גמרא, אז איינמאל איז צו אים געקומען א פרוי און זייער געוויינט, פֿרעגט ער איר: פארוואס וויינטו? זאגט זי: איך האב געבויעט א הויז, און די ברעטער פונעם דאך איז צו קורץ, און עס קומט נישט אן ביזן עק, און איך האב נישט קיין געלט דאס יעצט איבערצומאכן, און עס קען אריין רעגענען... האט ער מתפלל געווען צום אייבערשטן: רבוננו של עולם! העלה אז די דאך פון די ארעמע פרוי זאל זיך אויסציען. און אזוי איז טאקע געווען, עס האט זיך געגעבן א ציה אויס דורך זיין תפלה; פירט די גמרא אויס, אז דער 'תנא' פלימו האט געזאגט: ער אליין האט געזעהן די דאך וואס רבי חנינא בן דוסא האט גע'פועל'ט און דאס אויסגעצויגן מיט תפלה.

דער זעלבער רבי חנינא בן דוסא זאגט (אבות ג, ט): כל שמעשו מרבין מחכמתו חכמתו מתקימת, וכל שחכמתו

זיי קלוג. נישט גערעכט !

מַרְבִּין מִמַּעֲשָׂיו אֵין חֻמְתּוֹ מִתְקַיְמָת; ווייל דער עיקר דארף א מענטש זעהן צו טוהן ווי מער מצוות מעשיות, וואס דאס בלייבט אויף אייביג, אָבער אז א מענטש גייט סתם מיט חכמות, האט ער גארנישט דערפון, און ער בלייבט מיט גארנישט. צום ביישפּיל: אז א מענטש וועט ארומגיין מיט א מורא'דיגן דביקות א גאנצן טאג, אָבער ער וועט נישט לייגן קיין תפילין, ווייל ער מאכט זיך א חשבון: די גאנצע זאך פון תפילין איז דאך צו זיין דבוק אין באשעפער (זיין ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לה), איך בין דאך דבוק אין באשעפער, אויב אזוי פארנוואס דארף איך לייגן תפילין? למעשה לאזט ער זיך אָבער גוט נאָרן, ווייל אפילו אז א פשוט'ער מענטש לייגט תפילין האט ער מקיים געווען די מצוה פון תפילין, און ער מיט זיין גרויס חכמה האט 'נישט' געלייגט קיין תפילין, און ער איז רחמנא לצלן א קרקפתא דלא מנח תפילין !

אָבער אז מען טוט יעדע מצוה וואס מען דארף טוהן אן קיין חכמות, ברענגט מען דורכדעם אריין דעם באשעפער אין זיך, און מען ווערט שוין ממילא

זיי קלוג, נישט גערעכט !

צוגעקלעבט צום באשעפער. ווייל מיט יעדע זאך קען מען זיך נארן אפילו מיט דביקות !

דער בעל-שם-הקדוש האט אויסגעטייטשט דעם פסוק (תהלים לב, ב): 'אשרי אדם לא יחשב הוי"ה' - וואויל איז דעם מענטש וואס האלט שוין ביי אזא מדריגה, אז אויב ער טראכט נישט איין מינוט פונעם אייבערשטן און ער פארגעסט פונעם שויטי 'הוי"ה' לנגדי תמיד, 'לו עוין' - דאס איז זיין גרעסטע עבירה. האב איך צוגעלייגט לויט דעם, די סוף פונעם פסוק: 'ואין ברוחו רמיה' - דאך דארף מען געדענקן נישט זיך צו לאזן נארן; אמאל רעדט זיך א מענטש איין אז ער גייט שוין ארום מיט א דביקות וכו', און למעשה נארט ער זיך נאך.

אבער ווען א מענטש טוט די מצות וואס דער אייבערשטער האט געהייסן טוהן [מצות מעשיות], איז נישט שייך ביי דעם זיך צו לאזן נארן, ווייל אדער ער טוט דאס אדער נישט, למשל אז ער לייגט פשרע תפלין, ער גייט מיט ציצית ביי די פיר כנפות און מיט אכט פעדעמער אזוי ווי דער באשעפער האט געהייסן, ער זיצט אין די

זיי קלוג. נישט גערעכט !

סופה, ער נעמט די ד' מינים: אַתרוג לולב הדסים ערבות, ער היט שבת, און אזוי ביי אלע אנדערע מצות, כאטש ער פארשטייט נישט די טעם פארנוואס מען דארף דאס טוהן פונקטליך אזוי, דאך טוט ער דאס ווייל דער באשעפער האט אזוי געהייסן, דעמאלטס וועט זיין חכמה בלייבן און ער וועט אויף קענען זיין דבוק אין באשעפער.

ווי באוואוסט ווערט 'תפלה' אויף אנגערויפן 'מעשה', אזוי ווי צדיקים האבן געטייטשט (עזין אגרת הקודש סימן כט), דאס וואס חז"ל זאגן (סנהדרין סה ע"ב): עקימת שפתיים הנה מעשה - מיט דעם וואס מען מאכט מיט די ליפן און מען בעט: רבונו של עולם העלף מיר! דאס אליין איז א 'מעשה'; און יעדעס ווארט מער וואס א מענטש איז מתפלל, טוט ער א פרישע מעשה און א פרישע מצוה.

ו.

דערפאר איז "רעדן צום באשעפער די גרעסטע זאך"! און אויב וועסטו נישט רעדן צום באשעפער וועסטו רעדן ניבול פה! און אז איינער לאכט און מאכט ליצנות

יט זיי קלוג, נישט גערעכט !

דערפון: קוק! ער רעדט צום וואנט וכו'. וועסטו באלד
הערן וואספארא ניבול פֿה ער רעדט רחמנא לצלן, און
דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות ניבול פֿה, סימן א):
ווער עס רעדט ניבול פֿה רחמנא לצלן, איז א סימן אז זיין
הארץ איז אנגעפילט מיט עבירות; ווייל א מענטש רעדט
וואס ער טראכט, און אז ער רעדט פון באשעפער איז א
סימן אז ער טראכט פון באשעפער, אבער אז ער רעדט
שמוציג איז א סימן אז זיין גאנצע הארץ איז פול מיט
דעם¹⁰, חז"ל זאגן (שבת ל"ג ע"א) מורא דיגע עונשים וואס
עס קומט אויף רעדן ניבול פֿה, וויפיל אלמנות און
יתומים שרייען און ווערן נישט געהאלפן וכו'. אבער אז
א מענטש רעדט צום באשעפער מאכט אים דאס הייליג
און עס רייניגט אים.

אוןדאי נעמט עס צייט, וויבאלד מען איז שוין נעבעך
אזוי מגושם און אנגעלייגט מיט שמוץ פון אזויפיל יארן
'חטאות נעורים' וואס זיי מאכן רחמנא לצלן אינגאנצן
משוגע דעם מענטש, אבער אז מען איז זיך נישט מייאש

¹⁰ אפילו ער גייט אנגעטוהן מיטן גאנצן חסידי'שן לבוש.

זיי קלוג. נישט גערעכט !

און מען רעדט צום באשעפער נאך א ווארט און נאך א ווארט, רייניגט מען זיך צוביסלעך אינגאנצן אויס. אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (שיחות הר"ן סימן רל"ד), א משל צו וואסער וואס טראפט אויף א גרויסן שטיין וואס עס קוקט אויס אז דאס וועט קיינמאל נישט קענען דורך לעכערן דעם שווערן שטיין, אבער אויב די וואסער וועט דארט רינען נאך און נאך א לאנגע צייט וועט דארט ביים סוף ווערן א לאך.

די זעלבע זאך - פירט דער הייליגער רבי אויס - רעדן צום אייבערשטן איז געגליכן צו וואסער, אזוי ווי דער פסוק זאגט (איכה ב, יט): שפכי פמים לבך נכח פני ה'. און אפילו אז א מענטש האט א 'לב האבן' - א שטיינערנעם הארץ, און עס קוקט אים אויס אז ער איז שוין דערנאך, ער וועט דאס נישט קענען רירן, אבער אויב וועט ער נישט אויפגעבן, ער וועט ווייטער רעדן צום באשעפער, וועט ער ביים סוף לעכערן זיין לב האבן.

זייער אסאך מענטשן פֿרעגן: וואס זאלן זיי טוהן אז דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כה): מען דארף האבן א שעה התבודדות יעדן טאג. אבער ער איז אזוי צופראכן ביי זיך, אז קוים וואס ער קען רעדן אפאר ווערטער צום אייבערשטן, און אונדאי נישט האבן א שעה התבודדות? ! נאר ווער עס לערנט פלייסיג דעם הייליגן רבינ'ס ספרים זעהט ער, אז דער הייליגער רבי האט געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן צו): איך האב געוואלט אז איר זאלט האבן א גאנצן טאג התבודדות, אבער אזוי ווי איר קענט דאס נישט באווייזן, זאלט איר כאטש האבן א שעה התבודדות.

שטעלט זיך א שאלה: וואס הייסט א גאנצן טאג התבודדות? מען דארף דאך דאווענען די דריי תפלות, לערנען חומש, משניות, גמרא, הלכה. עסן און בענטשן, גיין אין ביזנעס אדער אין ארבעט, זיך אפגעבן מיט די ווייב און קינדער, אויב אזוי ווי אזוי איז בכלל שייך צו מאכן א גאנצן טאג התבודדות? נאר דער הייליגער רבי

זיי קלוג. נישט גערעכט !

האט געוואלט אז מיר זאלן זיין אזוי באהאפטן צום באשעפער, אז פון ווען מען שטייט אויף און מען זאגט מודה אני זאל מען שוין אנהייבן רעדן צום אייבערשטן און זאגן: רבוננו של עולם! איך דאנק דיר אז דו האסט מיר צוריק געגעבן די נשמה, איך בעט דיר אז איך זאל היינט זיין געזונט און שטארק און אפגעהיטן פון אלעם שלעכטס, און דער היינטיגער טאג זאל זיין בעסער ווי נעכטן; אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן ב): גלייך ווען א איד שטייט אויף זאל ער שוין צובינדן דעם טאג צום באשעפער און זאגן: רבוננו של עולם! דער טאג זאל זיך פירן ווי אזוי דו ווילסט, און אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט.

נאכדעם גייט ער ארויס פאר זיינע געברויכן, און ער וואשט זיך אפ און ער זאגט ברכת התורה, פלעכט ער ווייטער אריין דיבורים צום אייבערשטן, אויפן וועג גייענדיג צו די מקוה רעדט ער צום באשעפער, אין מקוה אז קיינער איז נישט דארט רעדט ער אפאר דיבורים צום באשעפער, און ער איז זיך מתוודה.

כג זיי קלוג, נישט גערעכט !

איך האב זוכה געווען עטליכע מאל צו זעהן ווי אזוי דער הייליגער סקאליער רבי זכותו יגן עלינו פון וויליאמסבורג טובל'ט זיך אין מקנה¹¹, ער האט געהאט דעם קאפל אויף זיך, און ער האט אנגעהויבן זיך צו קלאפן דאס הארץ און געזאגט ווידוי: אשמנו בגדנו וכו', און זיך גע'טובל'ט, און נאכדעם האט ער געזאגט די גאנצע נוסח וואס מען זאגט ביי קריאת שמע שעל המטה (פונעם אריז"ל): ואם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ופגמתי באות יוד של שמך הגדול יהו"ה וכו', און אזוי דעם גאנצן נוסח, און יעדע מאל צווישן, זיך גע'טובל'ט, עס איז מיר געווען א מורא'דיגער מראה דאס מיט צוהאלטן.

¹¹ איך האב נישט געקענט גיין אין מקנה צופרי, ווייל אונז האבן געוואוינט אין די בראנק'ס, און דארט איז פון מיין שטוב ביז צו די מקנה געווען ווייט כמעט א שעה, [שבת צופרי האבן אונז געדארפט גיין א שעה צו די מקנה און א שעה צוריק], און וויבאלד איך האב געלערנט אין ישיבה אין וויליאמסבורג, און דער וועג האט גענומען כמעט צוויי שעה צו פארן מיט די טרעין, איז מיר נישט געווען מעגליך אן צו יאגן צו זיין אין מקנה פארן דאווענען, און דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן אז איך האב נישט חן געווען ביים צעלימער מקנה איד [הרה"ח ר' יושע פ"ץ זכרונו לברכה], ער האט מיר געזאגט: איך זאל אים קלאפן ביים פענסטער יעדן נאכמיטאג פאר ער טוישט די מקנה, און ער וועט מיר אויפמאכן. בין איך דעמאלטס געגאנגען אין מקנה, אסאך מאל איז דער סקאליער רבי אויך געקומען דעמאלטס אין מקנה, און אן זיין וויסן איז מיר געלונגען באהאלטענערהייט מיט צו האלטן זיין עבודה אין מקנה.

זיי קלוג. נישט גערעכט !

נאכדעם גייענדיג צום בית המדרש רעדט מען צום באשעפער, ביים דאווענען רעדט מען דאך אוןדאי צום באשעפער, און אזוי א גאנצן טאג יעדע זאך, וואס מען דארף און וואס מען טוט, דערציילט מען דעם באשעפער, עס שטייט אין זהר הקדוש (מקץ קצ"ט ע"ב): רבי ייסא סבא האט זיך געפירט, אז אפילו ווען די עסן איז שוין געווען גרייט אויפן טיש האט ער קודם געבעטן: רבוננו של עולם! געב מיר צו עסן. האט מען אים געזאגט: דו האסט דאך שוין דא גרייט עסן?! האט ער געזאגט: דאס איז נאכנישט מיינס, איך דארף קודם בעטן דעם באשעפער (ענין שיחות הר"ן סימן רל"ג). בפרט ביים ארבעטן קען מען אסאך רעדן צום אייבערשטן¹².

קומט אויס אז אויב פירט מען זיך אויף דעם וועג, האט מען גערעדט צום באשעפער א גאנצן טאג פון ווען מען האט אויפגעמאכט די אויגן ביז מען האט זיך געלייגט שלאפן.

¹² דערפאר ראט איך שטענדיג פאר יונגעלייט צו זוכן אזא סארט ארבעט וואס מען דארף נישט נוצן דעם מויל, למשל ביי 'שיפינג דעפארטמענט' אדער ביי פאקן די באקסעס און דאס גלייכן, ממילא בלייבט די מויל פריי צו קענען רעדן צום באשעפער.

זיי קלוג, נישט גערעכט ! כה

וועגן דעם אפילו אז א מענטש איז נאכנישט זוכה צו רעדן צום אייבערשטן א גאנצן טאג, דאך קען ער אבער אריינכאפן דא א ווארט און דארט א ווארט, ווען ער דערמאנט זיך פונעם אייבערשטן, וואס פון דעם שטעלט זיך צוזאם אסאך מינוטן, ביז נאכדעם וועט ער זעהן, אז עס האט זיך אים צוזאמגעשטעלט א שעה און נאכמער וואס ער האט גערעדט צום אייבערשטן.

און ווען א מענטש וואלט ווען דאס געוואוסט וואלט ער זיך מחיה געווען מיט יעדע ווארט וואס ער כאפט ארויס צו רעדן צום אייבערשטן, נאר וויבאלד די גוף פארדעקט די נשמה, ממילא שפירט ער נישט וואס הייסט רעדן אפילו איין ווארט צום אייבערשטן, וואס דאס איז די גרעסטע דביקות צום באשעפער, דערפאר לאזט ער זיך נאך דערפון.

ח.

עס שטייט אין פסוק (בראשית לא, מב) ויכח אמש, פלעגן אונזערע לייט דאס אויסטייטשן: אז דאס איז אויך

זיי קלוג. נישט גערעכט !

א לשון פון תוכחה; ווייל דער נעכטיגער טאג איז די גרעסטער מוסר פאר א מענטש, ווען ער מאכט זיך א חשבון: נעכטן בין איך אויפגעשטאנען שפעט און קוים געכאפט די תפליין און געלאפן דאווענען, נאכדעם האב איך זיך געשלאגן מיט דעם און מיט יענעם, און אזוי איז מיר דורך דעם גאנצן טאג, וואס האב איך געהאט פון דעם? אבער ווען איך וואלט זוכה געווען צו געבן א פעני פאר צדקה, און געטוהן א חסד פאר א צווייטן איד, געלערענט עפעס, דאס וואלט מיר געבליבן פונעם נעכטיגן טאג, אבער דער נעכטיגער טאג וועט שוין קיינמאל נישט צוריק קומען, כאטש זאל דער היינטיגע טאג נישט זיין אזוי ווי נעכטן, און זעהן ארויסצוכאפן די קליינע פשוט'ע נקודות טובות, וואס נאר דאס הייסט אן ערליכער איד¹³.

¹³ נאר וויבאלד דער מענטש האט אזא פארגרעבטן גוף וואס פארשטעלט זיין נשמה מיינט ער אז דאס זענען פשוט'ע קליינע נקודות און דאס איז גארנישט חשוב ביים אייבערשטן.

זיי קלוג, נישט גערעכט ! כז

דער הייליגער רבי נתן האט געהאט א זיהן רבי יוסף יונה¹⁴, ער איז געווען א סופר, זיין סדר איז געווען ער איז אויפגעשטאנען ביי חצות, און געזאגט 'ברכת התורה' און 'תיקון חצות', נאכדעם האט ער געלערנט ביז צופרי ווען ער האט געדאווענט ביים 'נין-ותיקין', נאכדעם איז ער אהיים געגאנגען עסן 'פת שחרית'.

דארטן וואו ער האט געוואוינט איז אויף געווען נאך א סופר, אבער ער איז געווען א חסידי'שער איד מיטן גאנצן פראכט, א בעקיטשע אינדערואכן, מיט שטייול וכו', אים האט מען געזעהן האלב צוועלף פארמיטאג גיין מיטן האנטויף אויפן רוקן אין מקנה אריין וכו', און נאכדעם זיך געשטעלט דאווענען... פלעגן די פרויען זאגן: 'דאס' הייסט א ערליכער איד ! נישט אזוי ווי יוסף

¹⁴ זיין אייניקל איז געווען הרה"ק רבי אברהם שטערנהארץ זצ"ל וואס ער האט דאס פארציילט.

זיי קלוג. נישט גערעכט !

יונה דער פֿרעסער ! דער זויפער ! ער איז אזוי הונגעריג
נאך אביסל עסן אז ער לויפט שוין עסן גאנץ פֿרי¹⁵.

מיט דעם האב איך אמאל געטייטשט 'בדרך צחות',
דאס וואס עס שטייט אין פֿסוק (רות ד, יז) : ותקראנה לו
השכנות שם וכו' ותקראנה שמו 'עובד'. לויט די שכל פון
די שכנות פֿרויען האט מען אים באטיטלט אלץ עובד !
דאס הייסט א ערליכער איד !

אבער ווען א מענטש מאכט זיך א אמתין חשבון ווי
אזוי א ערליכער איד דארף אויסזעהן, ווייסט ער אז ער
דארף זיך פֿרייען מיט זיינע נקודות און גוטס וואס ער
האט, און נישט קוקן אויף יענעם, כאטשיג נישט יעדער
פארשטייט ווער דו ביסט, און וואספֿארא גוטס דו כאפֿסט
אלץ ארויס יעדן טאג, וואס האסטו מיט יענעם ? ! און
אפֿילו אויב אין שטוב קענסטו אויף נישט רעדן מיט דיין
ווייב אין 'עבודת השם', זי האט נישט קיין השגה אין

¹⁵ דאס אז א גאנצע נאכט איז ער שוין געזיצן און געלערנט מיט גרויס התמדה איז
זיי נישט בייגעפאלן.

אזאלעכע זאכן, איז אויף גארנישט, נאר רעדט מיט איר
לויט איר שפראך און לויט איר שכל.

מען דערציילט נאך אויפן הייליגן קול אריה זכותו יגן
עלינו, אז ער איז געווען א גרויסער מתמיד, און ווען ער
האט חתונה געהאט איז ער געזיצן אין בית המדרש און
געלערנט, זיין ווייב האט זייער געוואלט ער זאל לערנען,
איינמאל גייט זי דורך די פענסטער פון בית המדרש, און
זי זעהט אז איר מאן רעדט מיט א קופקע אינגעלייט, [ער
דערציילט מעשיות פון צדיקים], עס האט איר זייער וויי
געטוהן: איך זארג זיך אויף פרנסה נאר כדי ער זאל זיצן
און לערנען, און ביז דער ווייל שמועסט ער מיט
אינגעלייט! ווען ער איז אהיים געקומען האט זי אים
פארגעהאלטן דערויף, זאגט ער: איך האב מיר אביסל
אפגערעהט, האב איך דערציילט מעשיות פון צדיקים.
זאגט זי אים: טוה מיר א טובה! פון היינט אן דערצייל
מער נישט קיין מעשיות פאר אנדערע אינגעלייט, נאר זיין
און לערן אזוי פלייסג, אז מען זאל נאכדעם האבן צו

זיי קלוג. נישט גערעכט !

דערצייילן פון דיר מעשיות¹⁶ ! די ווערטער איז אים אריין אזוי אין די ביינער, אז ער האט זיך גענומען לערנען זייער פלייסיג און ער איז אויסגעוואקסען דער גרויסער קול אריה' (הובא בתולדות קול אריה).

אין ירושלים איז געווען א בחור א מוראדיגער מתמיד, אבער נאך זיין חתונה, האט די ווייב פון אים פארלאנגט ער זאל איר ארויסהעלפן, זי האט אים געשיקט גיין איינקויפן, אויפהענגען די וועש, אפשיילן קארטאפּל. איז ער אריין צו א גרויסן גאון, און ער האט זייער געוויינט: וועגן דעם האב איך חתונה געהאט? איך וויל דאך שטייגן אין לערנען! נאכדערצו אז דאס איז איר ארבעט¹⁷? ! און דער רב טראכט צו זיך: עס איז דאך טאקע א מוראדיגע טענה. האט ער זיך מיישב געווען אז מען וועט גיין צום הייליגן חזון איש זכותו יגן עלינו.

¹⁶ זי איז געווען א קלוגע רעבעצין, האט זי געוויסט ווי אזוי אים אויפצובויען.

¹⁷ דאס האט ער נישט דערצייילט אז ער אליין האט שוין אויף נאכגעלאזט פון זיין התמדה, [אזוי ווי דער סדר איז אז אלץ בחור וויבאלד מען איז צובראכן באפלייטט מען זיך אין לערנען גמרא משניות און שולחן ערוך וכו', אבער נאך די חתונה וויבאלד מען האט שוין א ווייב וכו', הייבט מען אן נאכצולאזן], און אונדאי האט ער נישט פארצייילט ווי אזוי זיין ווייב פילט, אז זי ברעכט און זי האט נישט קיין כח.

זיי קלוג, נישט גערעכט !

ווען זיי זענען אריינגעקומען צום 'חזון איש', האט דער יונגערמאן אויסגעבראכן אין א ביטערלעך געוויינ אז ער האט אפילו נישט געקענט רעדן, האט דער רב מסביר געווען פארן 'חזון איש' די גאנצע מעשה, און דער 'חזון איש' זיצט אנגעלאנט אויף זיין שטעקן און שמייכלט, נאכדעם רופט ער זיך אן: איר קלערט אונדאי פארנוואס איך לאך... איך וועל אייך זאגן: דער אינגערמאן האלט נישט ביים לערנען! ווייל ווען ער האלט ווען אמת'דיג ביים לערנען, וואלט זיין ווייב גוט אכטונג געגעבן אז ער זאל קענען לערנען, און זי וואלט אים נישט געשטערט חלילה, נאר וויבאלד ער דרייט זיך ארום אין שטוב פוסט און ליידג, ממילא איז זי אים מכבד ער זאל איר ארויסהעלפן מיט די שטוב ווירטשאפט.

קומט אויס אז דער אייבערשטער העלפט אז מען איז זוכה אז דער ווייב זאל שעצן תורה, און טאקע וועלן אז דער מאן זאל לערנען איז א עקסטערע זכות, אבער אפילו אז מען האט נישט זוכה געווען צו דעם, דארף מען זיך נישט קרייגן טאג און נאכט וועגן דעם, אזוי ווייט אז מען

לב זיי קלוג. נישט גערעכט !

זאל זיך גט'ן חלילה, נאר אז מען האט אביסל שכל ווייסט מען, אז מען קען זיין אן ערליכער איד אפילו אזוי אויך, און מען רעדט צו די ווייב פון זאכן וואס זי וויל הערן, און ווען מען העלפט ארויס די ווייב: מען הענגט די וועש, מען שיילט פאטעטאס, מען גייט איינקויפן, רעדט מען דעמאלטס צום באשעפער! ווייל אז א מענטש האט דעם אמת'דיגן רצון, און ער וויל נישט אפלאזן דעם באשעפער, קען ער פון יעדע גשמיות מאכן רוחניות¹⁸, און עס איז נישט שייך צו זאגן: מיין ווייב איז שולדיג! זי שטערט מיך צו זיין ערליך!

אבער רחמנא לצלן ווען א מענטש האלט נישט דערביי, וועט ער אפילו פון די העכסטע רוחניות אויך מאכן גשמיות, און פונעם עיקר וועט ער מאכן טפל, און שטענדיג פרובירן נאכצומאכן אנדערע מיט אלע נארישע פאקסן און תנועות, וואס די אלע זאכן זענען פשוט

¹⁸ נאר נאכדעם ווען מען וועט ארויפקומען אויבן, וועט זי זעהן ווי ער האט אפגעשפילט מיט איר א גאנץ לעבן א שיינער שפיל, און זי וועט זיך מוראדיג וואונדערן: דאס איז געווען מיין מאן? ! איך האב זיך ניטאמאל געהלומט וואס ער האט אלץ אריינגעכאפט און אויפגעטוהן דא אויך דער וועלט.

לג זיי קלוג, נישט גערעכט !

נארישקייטן, ווייל דער עיקר וואס מען דארף קוקן ווען מען גייט צו אן ערליכן איד איז, צו 'איך' האב עפעס תכלית, און אז עס בלייבט מיר עפעס אין די האנט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה"ז סימן ו): דער יצר הרע איז צוגעגליכן אזוי ווי איינער וואס לויפט ארום מיט א פארמאכטן האנט, און יעדער לויפט אים נאך וואכן, חדשים, און יארן, און מען איז זיכער אז ער האט דארט וואס איך דארף, און ער וועט מיך העלפן, ביים סוף מאכט ער אויף די הענט און עס איז גארנישט דא דארט; איך האב ביי דעם ערליכן איד גארנישט איינגעקויפט.

דערפאר דארף מען גוט וויסן נישט זיך צו לאזן נארן, און אייביג קוקן: וואס וועט זיין מיט מיר? ! יענער קען זיין א גרויסער ערליכער איד, אבער וואס האב איך דערפון? ! פונקט אזוי ווי בגשמיות ווען איינער דארף פרנסה וועט ער גארנישט האבן פון דעם אז מען זאגט, אז יענער מאכט אזויפיל און אזויפיל געלט, דער עיקר אז ער זאל עפעס האבן דערפון און אז ער זאל כאטש מאכן איין

זיי קלוג. נישט גערעכט !

דאלער, די זעלבע זאך ברוחניות איז אנודאי און אנודאי אז מען טאר זיך נישט לאזן נארן.

ט.

דאס געפונען מיר אין די סדרה פון די וואך (שמות לב, א): ויִרָא הָעָם פִּי בִשְׁשׁ מִשָּׁה וְגו' - ווען די אידן האבן געזעהן אז משה רבינו זוימט זיך אראפ צוקומען פונעם בארג, האבן זיי געבעטן אהרן ער זאל זיי מאכן אן אפגאט וואס זאל זיי פירן, און זיי האבן געזאגט: פי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו - מיר ווייסן נישט וואס עס איז געשעהן מיט דעם 'מענטש' משה וואס האט אונז ארויסגענומען פון לאנד מצרים. וועגן דעם זענען זיי געגאנגען און געמאכט דעם עגל.

זעהט מען פון דא ווי אזוי מען קומט צו מאכן אן עגל, וואס דאס איז זייער אינטערעסאנט, ווייל דו ביזט דאך מודה אז נאר משה איז געווען דער וואס האט זיך געקענט ארויסנעמען פון מצרים, וואס איז געווען

זיי קלוג, נישט גערעכט !

אינגאנצן א פארמאכטע פלאץ, און אפילו א עבד האט פון דארט נישט געקענט ארויס גיין (מכילתא יתרו פרשה א), ווייל די וואך איז געווען זייער שטארק, מיט דעם אלעם האט משה רבינו ארויס גענומען די אידן אינמיטן העלן טאג, און אפילו א הינט האט נישט געבילט.

דאך אבער, ווי נאר זיי האבן געזעהן אז משה איז נישט דא אויף די מינוט, אנשטאט צו ווארטן און האבן געדולד, און נישט זיך עקשנ'ען און מאכן 'דחיקת השעה' - מען מוז שוין ! (עין ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימנים כ; קצו; חיי מוהר"ן, סימנים תל-תלו), האבן זיי געזאגט: מען וועט מאכן א גאט. און זיי האבן צוגעלייגט מיט די לשון: פי זה משה 'האיש', פלוצלינג רופט מען אים אן: "דער מענטש משה". געוואלד און געשריגן, ער איז דאך געווען זיין רבי ? !

חז"ל זאגן (דברים רבה יא, ד): משה רבינו ווערט אנגערופן (דברים לג, א), 'איש אלקים' ווייל האלב איז ער געווען א 'מענטש', און האלב איז ער געווען 'אלקות'; וואס דאס איז דער עיקר גרויסקייט פון א צדיק, אז ער

לו זיי קלוג. נישט גערעכט !

קען זיין סיי אויבן - אינגאנצן צוגעקלעבט צום אייבערשטן, און צו די זעלבע צייט זיך אראפלאזן צו די וועלט, און זיין א מענטש ווי אלע מענטשן¹⁹ (עזין ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימנים ז, סח).

דאס איז געווען דער פגם פונעם עגל, אז גלייך ווי זיי האבן געזעהן אז משה רבינו איז נאכנישט דא, האבן זיי גענומען דעם עגל [באק], און געמאכט דערפון א גאנצער מציאות און אפגאט, ער זאל זיין דער פארמיטלער צווישן דעם אייבערשטן אין זיי, און זיי האבן געזאגט (שמות לב, ד): אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים - דער באק [עגל] האט דיר ארויס געפירט פון מצרים; און געמאכט פון א סיבה און טפל - פאר א עיקר.

¹⁹ מענטשן מיינען אז א צדיק דארף זיין אין וואלד - אפגעשיידט פון די ווייב און פון מענטשן, און מיט קיינעם נישט האבן צו טוהן, אויף זאל ער נישט עסן און זיין אויסגעדארט ווי א שטעקן, [מער פון דעם פארגינט מען נישט דעם צדיק], אבער דער אמת איז, אז א צדיק קען לעבן געהעריג דא אויף דער וועלט, און דאך איז ער אויבן אויף, דבוק אינגאנצן צום אין סוף ברוך הוא.

זיי קלוג, נישט גערעכט !

י.
זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"ב):
דער טעות מאכן מענטשן היינט אויף, און מען טראכט אז
נאר דורך די ארבעט וואס מען טוט, האט מען פרנסה, און
מען כאפט נישט אז די גאנצע פרנסה און ארבעט וואס
מען האט, איז אויף נאר דער באשעפער, אזוי ווי דער
הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות, נטילת ידים הלכה ב):
היינט איז אויף דא 'מן', ווען א איד אנערקענט, אז די
ארבעט וואס ער האט איז אויף מיט 'השגחה' פונעם
אייבערשטן אליין, וואס האט רחמנות געהאט אויף אים
און אים דאס צוגעשיקט²⁰, דעמאלטס איז זיין פרנסה
ממש 'מן'.

דער הייליגער רבי יוסף יצחק פון ליובאוויטש זי"ע
האט געזאגט: א 'סטאר קיפער' קען זעהן מער 'השגחה',
ווי א אינגערמאן וואס זיצט און לערנט! למשל: עס איז
דא פונקט די זעלבע סטאר ווי איה האב, נישט ווייט פון

²⁰ וויפיל הונדערטער טויזענטער גוים להבדיל האבן נישט קיין ארבעט, כאטשיג זיי
זענען געזונטע גוים און זיי קענען בעסער ארבעטן ווי אונז.

דא, פארנוואס איז דער קאסטומער פונקט אריין געקומען
 צו מיר? ! איז דאך נאר ווייל דער באשעפער האט אים
 אריינגעשיקט דא אהער צו מיר. דערפאר זאגן חז"ל
 (מכילתא בשלח טז, ד): לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן - די
 תורה האט מען נישט געגעבן נאר פאר די וואס זיי עסן
 מן. דאס הייסט, פארנוואס לערנט א מענטש נישט קיין
 תורה? ווייל ער טענה'ט: איך דארף דאך הארעווען אויף
 פרנסה. אבער אז ער ווייסט אז דער באשעפער איז דא,
 און זיין גאנצע פרנסה איז אויף נאר פון באשעפער א
 מתנה, מן פון הימל, אויב אזוי וועט ער אינמיטן ארבעט
 אויף רעדן צום באשעפער, און ארויסכאפן אויף צו
 לערנען אינמיטן ווען ער האט א מינוט צייט, אזוי ווי דער
 הייליגער רבי טייטש'ט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפד): מען
 פרעגט דעם מענטש (שבת ל"א, ע"א), קבעת עתים לתורה -
 האסטו געגנב'ט צייט צו לערנען תורה? ! ווייל אפילו א
 מענטש איז זייער פארזאגט און פארנומען דארף אויף
 ארויסגנב'נען צייט צו לערנען.

.יא.

קומט אויס אז מען קען זיך פון די פֿרשע פון די עגל ארויסלערנען זייער וויכטיגע זאכן אין לעבן, די ערשטע זאך אז מען דארף האבן אסאך געדולד און אויסווארטן די ישועה, אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן האט געזאגט (ליקוטי הלכות גזילה, הלכה ה): ביז מען ווערט א ערליכער איד נעמט צייט. דער הייליגער רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו, טייטשט מיט דעם (נועם אלימלך פרשת וישלח), דאס וואס עס שטייט אין גמרא (יומא כ ע"ב): וכבר אמר [הפה"ן] אנה ה' - ביז ער איז געווארן דער 'פה"ן גדול' האט ער אסאך געשריגן צו באשעפער; ווייל צו ווערן א ערליכער איד דארף מען אסאך שרייען צום אייבערשטן, און אסאך געדולד האבן.

און אז מען פארלירט די געדולד ווערט שוין א פגם אין 'אמונת חכמים', און מען איז מזלזל רחמנא לצלן, אין די אמת'ע צדיקים, ביז מען נעמט זיך אן 'עגל' פאר א מנהיג, וואס פון דעם קומט נאכדעם אלע צרות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"א):

זיי קלוג. נישט גערעכט !

דורך אַמונת חכמים קען מען קומען צו די העכסטע זאכן, אזוי אויף זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קפ"ו): דאס וואס די אויבערלענדער אידן (אונגארן) זעהען שטענדיג מופתים, איז ווייל זיי גייען מיט תמימות צו א צדיק, כאטשיג עס איז דא אסאך זאכן וואס זיי פארשטייען נישט גלייך, גלייבן זיי אין יעדע ווארט פונעם צדיק, דערפאר זעהען זיי נאכדעם גרויסע מופתים.

שטעלט זיך יעצט אוועק א מוראדיגע שאלה: אויב מען דארף גלייבן אין א צדיק בתמימות אז ער קען באווייזן מופתים, און דאס איז דער עיקר אידישקייט, אויב אזוי וואספארא טענה קען מען האבן אז מען לויפט נאך א פשוטן שטעקן, א פשוטער באק [עגל], מען דארף דאך האבן אמונת צדיקים, ממילא קען מען דאך גלייבן אין יעדן שקרן, און זאגן אז ער קען באווייזן מופתים וכו' !?

דער תירוץ איז: אמונת חכמים איז נאר שייך ווען אים זעה אז דער צדיק האט מיר געטוישט, ווייל אפילו מיט תמימות טאר מען נישט זיין קיין שוטה (שיחות הר"ן סימן

זיי קלוג, נישט גערעכט ! מא

(נא), און נאך טאנצן יעדן נאר און טיפּש, וואס דאס איז דער פּגם פונעם עגל, נאר א מענטש דארף שטענדיג קוקן "וואס האב איך אין די האנט", און זיך מאכן א אמת'ן חשבון און זיך גוט קענען, און וויסן ווי אזוי ער האט אויסגעקוקט: א פשוטער בחור, אן קיין שום שכל, און אן קיין שום רצון צו לערנען, אראפ געקלאפט צובראכן און דערנידערט אין שטוב, אין חדר, אין ישיבה²¹, און היינט ברוך השם זייט איך בין מקורב צו דעם צדיק, לערן איך חומש יעדן טאג מיט א רצון און חשק, א פּרק משניות, א דף גמרא, הלכה, און דער צייט וואס איך האב ביז היינט נישט אויפגעמאכט קיין ספר, אויב אזוי ווייס איך קלאר אז איך גיי אויף א גוטן וועג²², ווייל ער געט מיך עפעס

²¹ איינער האט מיר אמאל געזאגט: איר האט מיר געמאכט פאר א מיליאנער! פּרעג איך אים: פארוואס? זאגט ער: פון ווען איך האב געלערנט די אלף-בית האב איך נאר באקומען א נול [0] ביי אלע צייכענונג, אבער זייט איך בין אהער געקומען בין איך געוואר געווארן אז איך בין א איינזער [1], קומט אים אז מען לייגט צו אן איינזער צו אזויפיל זיראס 0 בין איך דאך א מעכטיגער מיליאנער.

²² איינער האט אמאל געזאגט פאר איינעם פון אונזערע לייט: עטץ זענטס טויטע חסידים! עטץ האטס ארגנישט! פּרעגט ער אים צוריק: און וואס איז ביי ענק געווען? זאגט ער: ביי אונז? פּרעג בעסער נישט, עס איז געווען אזא גרויסער עולם! עס איז ממש געווען סגנת נפשות! פון גרויס שטופעניש און גערענג. זאגט ער אים: ביי

זיי קלוג. נישט גערעכט !

אין דער האנט, און ער מאכט מיר פאר אן ערליכער איד,
און איך דארף טאקע אינגאנצן גלייבן אין דעם צדיק, און
דאס הייסט 'אמונת חכמים'.

ווייל אז ער האט געקענט נעמען אזא גראב שטיק
ערד, און אזא איינעם וואס איז נאך געווען ערגער פון א
נבילה (עייז ויקרא רבה א, טו), און דאס איבער ארבעטן, אז
איך זאל אליין וועלן לערנען, אדער איך האב געהאט אזא
שווערע פרוי, און אדאנק דעם צדיק האב איך געהאט
שלום-בית, ביז איך האב איר איבערגעדרייט, איז דאס א
אמת'ער רבי. אבער אויב מען באקומט נישט קיין תורה,
אדער פלוצלינג האט מען מיר צובראכן די שלום-בית, און
מען האט זיך גע'גט רחמנא לצלן, זאלט איר וויסן, אז
מען נארט אייך גוט אפ מיט אלע מיני דמיונות.

יב.

דאס געפונען מיר ביי משה רבינו, אז ער האט ארויס
גענומען די אידן פון מצרים און ער האט זיי געהאלפן

אונז איז נישט געווען קיין סאך מענטשן, אבער עס איז געווען 'מחיה נפשות' ! ווייל
איך האב געהערט אזאלעכע דיבורים, וואס האט מיר דערקוויקט און אויפגעלעבט.

מג זיי קלוג, נישט גערעכט !

מיט יעדע עקסטערע זאך, אזוי ווי מען זאגט (נוסח הגדה של פסח), 'דיינו' אויף יעדע זאך עקסטער, און מען דארף דאנקען דעם באשעפער דערויף, ביז מען האט שוין באקומען די תורה, ממילא דאס הייסט אמונת חכמים.

ליידער זעהט מען מענטשן וואס קריגן זיך נעבעך יארן מיט די ווייב: איך וועל איר לערנען! און דערנוייל גייט אנוועק אסאך טעג און יארן מיט גארנישט, נאר מיט פוסטע מחלוקת און ווייטונגען, בשעת אויב מען האט ווען נאר אביסל שכל וואלט מען אלעס געקענט פארמיידן.

די ערשטע זאך ווען מען לערנט אויס איינעם דרייוון, זאגט מען אים: זיי קלוג און נישט גערעכט! למשל דו זעהסט אז א משוגענער ערל קומט צו פארן אקעגן דיר, דריי זיך אנוועק אין דער זייט, כאטשיג דו ביסט הונדערט פראצענט גערעכט, ווייל דו ביסט געפארן אין דיין ליניע און ער איז אריינגעקומען אין דיין ליניע, אבער מיט דיין גערעכטיקייט וועסטו קיין ערגעץ נישט אנקומען, נאר ער וועט אין דיר אריינקראכן. די זעלבע זאך דארף מען דאס

וויסן ביי שלום-בית, און מיט יעדן מענטש: "זיי קלוג, נישט גערעכט".

דער הייליגער רבי אהרן, ברסלב'ער רב זכותו יגן עלינו²³, האט אמאל געהערט א ווארט פון הייליגן רבי'ן: אמאל דארף מען געבן א פאטש! און ער האט געדענקט דעם דיבור. איינמאל האט אים איינער געטשעפעט און ער האט יענעם דערלאנגט א פאטש. אבער עס האט אים געבאדערט אביסל פארנוואס ער האט דאס געטוהן, און וויבאלד דעם הייליגן רבי'נס תלמידים זענען געווען זייער צוגעבינדן צום הייליגן רבי'ן, און יעדע זאך וואס האט געבאדערט האט מען אים פארציילט, איז ער יעצט אויף געקומען אויסזאגן פארן הייליגן רבי'ן אז ער שפירט אז ער האט געטוהן א עוולה אז ער האט געגעבן א איד א פאטש, אבער - האט ער צוגעלייגט - איך בין געווען גערעכט. און ער האט פרובירט מסביר צו זיין פארן רבי'ן פארנוואס ער האט דאס געטוהן.

²³ ווי באוואוסט האט דער הייליגער רבי מוראדיג מפליא געווען זיין עבודה און ער איז געווען זייער גרויס (עיני פעולת הצדיק קנא קנב קנג תתצ"ז ועוד).

זיי קלוג, נישט גערעכט ! מה

האט זיך די הייליגע רבי אנגערופן : גערעכט זאלסטו אויך נישט זיין ? ! איך ווייס אז דו ביסט גערעכט, אבער דאך שלאגט מען נישט. דער הייליגער רבי האט נישט געמיינט אז מען דארף עס טאקע אויספירן.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל זוכה זיין צו פאלגן דעם הייליגן רבי'ן און האבן הצלחה אין לעבן.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

חֲסַפְרֵי הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה נִרְפָּס לְנִמּוֹת

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

קרית ברסלב

פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org

איבער וואג
ביי אייער
טיר

פאר 2015
\$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין
אדער שיקט א טעקסט צו:

718.387.2691

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און
ציענדיג

וואס איר וועט נישט
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט
איך אליין